

מ"ת 61500/02/19 - מדינת ישראל נגד ט.ר

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 61500-02-19 מדינת ישראל נ' ט.ר (עציר)

בפני	כבוד השופט אביגדור דורות
המבקשת:	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד מוריה ביינה
נגד	
המשיב:	ט.ר (עציר)
	ע"י ב"כ עו"ד סימון חדד

החלטה

1. לפני בקשה למעצרו של ט.ר (להלן: "המשיב" או "ט") עד תום ההליכים, אשר הוגשה בד בבד עם הגשת כתב אישום נגד המשיב.

2. כתב האישום מייחס למשיב ביצוע עבירות של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977. בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 12.2.2019, בשעת צהריים, התגלע וויכוח בין המשיב לבין נידאל רג'בי (להלן: "נידאל"), בשל אבן גדולה אשר חסמה את החנייה, בקרבת חנותו של נידאל. לאחר שהחל הויכוח בין השניים, סתר נידאל למשיב בפניו ובין השניים החלו דחיפות ומכות הדדיות. אל הקטטה הצטרף א', בנו של נידאל, קטין יליד שנת 2005 (להלן: "א"). במהלך הקטטה הפילו נידאל וא' את המשיב לקרקע. בהמשך, נכנס נידאל לחנות של המשיב, ואז נכנס המשיב בריצה לחנותו. בתוך החנות, התחדשה בין השניים הקטטה, אך מהלכה אינו ידוע במדויק למאשימה. בשלב זה, רץ א' לביתו והביא עמו שני מקלות, שב לחנות והצטרף לקטטה. במהלך הקטטה בחנות, בדרך שאינה ידועה במדויק למאשימה, דקר המשיב את נידאל דקירה עמוקה בבטנו. כאשר ניסה המשיב לדקור את נידאל בשנית, הוא פגע בידו של א'. כתוצאה מהדקירה, נגרם לנידאל פצע דקירה עמוק בבטנו אשר פגע אף בקיבתו. הוא אושפז במשך 9 ימים, נותח בהרדמה מלאה לצורך סתימת החורים בקיבה. ביחס לא', כתוצאה ממעשי המשיב, נגרם לו חתך לרוחב בכל שורש כף ידו אשר אף חתך קצה גיד. החתך נתפר וא' אושפז.

3. במקביל להגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים. בבקשה טענה המבקשת כי יש בידה ראיות לכאורה להוכחת אשמת המשיב במיחוס לו בכתב האישום. המבקשת טענה כי נגד המשיב קמה עילת מעצר בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה מעצרים) התשנ"ו - 1996 (להלן: "**חוק המעצרים**") שעניינו מסוכנות. כמו כן, טענה המבקשת כי כנגד המשיב קמה חזקת מסוכנות לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לאותו חוק. המבקשת טענה עוד כי בנסיבות העניין, לעת הזו, אין חלופת מעצר שיהיה בכוחה להשיג את מטרת המעצר.

4. בדיון שהתקיים בפניי, טענה המבקשת כי רוב העובדות שבכתב האישום אינן שנויות במחלוקת. בין משפחת המשיב למשפחתו של נידאל התגלע סכסוך במועד שאינו ידוע למבקשת. ביום 12.2.2019 התפחתה בין המשיב, מצד אחד ובין נידאל ובנו א' מצד שני, קטטה מחוץ לחנות של המשיב. מי שהתחיל את הקטטה הוא נידאל. החלק בקטטה שהתרחש מחוץ לחנות מצולם על ידי מצלמות אבטחה שמחוץ לחנות, חוץ מקטע אחד שבו המעורבים יוצאים מטווח הצילום של המצלמה. לאחר מכן ניתן לראות את נידאל נכנס לחנות של המשיב ואז המשיב נכנס אחריו ולאחר מכן, גם א' הצטרף אליהם כשהוא אוחז בשתי אלות. על פי העדויות, טוענת המבקשת, הקטטה המשיכה בתוך החנות, בזמן שלפי כל העדויות היו בחנות שלושת האנשים האמורים בלבד. בשלב הבא, המצלמה תיעדה את נידאל וא' יוצאים מהחנות, כאשר א' אוחז בידו ונידאל אוחז בבטנו. בהמשך, נידאל וא' עלו על רכב ולדבריהם נסעו משם לבית חולים.

5. המבקשת טוענת כי נידאל אינו מעוניין לשתף פעולה עם החוקרים, אולם קיימות עדויות אחרות המסבכות את המשיב במעשים המיוחסים לו. המבקשת מפנה לעדות של א' אשר טען כי המשיב דקר את נידאל תחילה בסכין קטנה, לאחר מכן, המשיב דקר את נידאל באמצעות סכין מטבח גדולה ולאחר מכן פגע בא' בידו. כמו כן, מפנה המבקשת לעדות של חרבי רג'בי, אביו של נידאל, אשר מסר כי לאחר האירוע הוא הגיע למקום וראה את נידאל ואת א', ולאחר ששאל את נידאל מה קרה, השיב נידאל שהמשיב דקר אותו. אמירה זו נמסרה כדקה לאחר אירוע הדקירה ולכן, אמירה זו היא עדות קבילה בהתאם לסעיף 9 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971. המבקשת טוענת עוד כי קיימים צילומי אבטחה המראים שהמשיב נכנס לחנות לאחר שהוא שלף חפץ מכיסו שנראה כמו סכין. המבקשת טוענת כי המשיב החזיק בחפץ שהיה בידו כפי שמחזיקים בסכין ורץ לתוך החנות. לטענת המבקשת, עולה מחומר הראיות כי נגרמו פציעות קשות הן לנידאל והן לא' וכי בעניין זה אין מחלוקת.

6. המבקשת טוענת כי אמנם עסקינן בקטטה שבה כל המעורבים לקחו חלק, אולם המשיב בחר להסלים את האלימות ולעשות שימוש בסכין, במקום לפנות לרשויות אכיפת החוק.

7. ביחס לחוסר שיתוף הפעולה מצד נידאל, טוענת המבקשת כי התנהגות זו תואמת לתופעה רחבה לפיה, כאשר מתרחשת אלימות, במיוחד כאשר מדובר באלימות בין קרובי משפחה, המעורבים באותה אלימות משנים גרסאות ואף חוזרים מדבריהם לאחר שרשויות אכיפת החוק נכנסות לתמונה. לכן, יש ליחס לחוסר שיתוף הפעולה של נידאל משקל נמוך.

8. המבקשת טוענת כי יוגשו בהמשך כתבי אישום נוספים כנגד מעורבים נוספים באירוע, בכפוף לזכותם של החשודים הנוספים לשימוע.

9. המבקשת טוענת כי במידה והתגלו סתירות בעדויות של א', הן נבעו מכך שמדובר בקטין בן 14 שנים וחודש בלבד.

10. נוכח האמור, טוענת המבקשת כי הראיות הקיימות מגבשות ברמה הלכאורית מעורבות של המשיב בעבירות המיוחסות לו.

11. המשיב טוען כי התיאור הקיים בכתב האישום בדבר הסכסוך בין משפחתו למשפחתו של נידאל אינו נכון. נטען כי נידאל הוא אדם שהטיל אימה על כל השכונה ועל כל קרובי המשפחה של המשיב. נטען כי נידאל תקף אנשים במשפחה והוגשו נגדו שלוש תלונות רצופות. המשיב הציג סרטון המתעד חלק מן הקטטה בתוך החנות ובו נצפה המשיב אוחז בחפץ שחור, לגביו נטען כי מדובר בטלפון נייד ולא בסכין. המשיב טוען כי הקביעה בסעיף 2 לכתב האישום לפיה נידאל סטר למשיב אינה תואמת לדו"ח הצפייה של רס"ר תהילה מלמד אשר תיארה כי נידאל תקף את המשיב תחילה באגרופ. בנוסף, טוען המשיב, כי התיאור בכתב האישום כי א' הצטרף לעזרת אביו אינו נכון. א' תקף את המשיב בבעיטות וסטירות והפילו לקרקע. בנוסף, טוען המשיב כי בניגוד למתואר בכתב האישום, הוא לא רץ לחנות בעקבות נידאל. הריצה המתועדת באותו סרטון היא של א'. בהקשר זה טוען המשיב כי המבקשת מנסה להקטין את חלקם של נידאל וא' באירוע מאחר וחומר הראיות נגדו חלש.

12. ביחס לאמירה של נידאל לאביו חרבי רג'בי שט' דקר אותו, טוען המשיב כי מדובר בעדות מפי השמועה, ובנוסף, מדובר בעדות של עד שפעל במהלך האירוע בניגוד לחוק, דבר העולה גם מתוך חקירתו. ביחס לנידאל, טוען המשיב כי הוא מסר עדות אחת ויחידה וכל הבקשות של המשטרה לחקור אותו בשנית נענו בשלילה.

13. המשיב טוען כי א', אשר מסר שלוש הודעות שונות, מסר שלוש גרסאות שונות. בעדות הראשונה מיום 11.2.2019 מתאר א' כי המשיב הלך להביא סכין ואז המשיב דקר את נידאל. בגרסה זו א' לא מתאר את הכניסה לחנות. בנוסף, כאשר הוא נשאל אם קיימות מצלמות במקום, הוא מסר (בשורות 25-26 לעדותו) שלקחו אותם וכאן תוהה המשיב כיצד ידע א' להניח שהמצלמות לא קיימות. אמירה זו של א', טוען המשיב, מחזקת את הסברה כי משפחת המתלוננים, אשר עשתה מאמצים גדולים להיכנס לתוך החנות, לקחת את מכשיר הדי.בי.אר, שבתוכו נשמרו צילומים של האירוע, מתוך החנות. המשיב טוען כי א' מסר בעדותו מיום 18.2.2019 גרסה חדשה לפיה הוא חזר לחנות של המשיב ושם המשיב דקר אותו בסכין יותר גדולה. האירוע הזה לא מתואר בעדות הראשונה. ביחס לעדות של א' מיום 20.2.2019 מפנה המשיב לשורות 13-17 שם מסר א' כי המשיב דקר את נידאל בצוואר. בעניין זה טוען המשיב כי נידאל לא נדקר בצוואר.

14. ביחס לעדות של נידאל, טוען המשיב כי מדובר בעד לא אמין ששיקר בעדותו ואשר לא מסר עובדות אשר היו מסבכות אותו. נידאל מסר בעדותו שאינו זוכר את החלק שאירע בתוך החנות ולא זוכר מי דקר אותו.

15. המשיב טוען כי בחנות לא היו סימני דם שיכלו להעיד על דקירות שבוצעו בתוך החנות, וכן טוען המשיב כי לא נתפסה סכין. בנוסף, טוען המשיב כי אין שום הוכחה שהסכין שבאמצעותה בוצעו הדקירות לא הובאה לאירוע על ידי א'.

16. המשיב העלה תרחיש חלופי שיכול היה לגרום לחבלות של נידאל ושל א'. המשיב טוען כי יתכן שא' ניסה לדקור את המשיב אך בטעות דקר את אביו.

17. עוד טוען המשיב כי מצלמות האבטחה שבחנותו של נידאל לא נבדקו, וכי משטרת ישראל לא פעלה לפענח את התיק באמצעות איסוף ראיות מתוך החנות של המשיב.

18. המשיב טוען כי התשתית הראייתית בתיק מקימה פוטנציאל זיכוי גבוה, שכן חומר הראיות מעלה ספקות, תהיות וסתירות.

19. ביחס לעילת המסוכנות, טוען המשיב כי הוא נפל קורבן לפרובוקציה של נידאל, שהמתין שהוא יזיז את האבן ואז תוקף אותו. נטען כי המשיב הותקף בידי שני אנשים אשר הפילו אותו וגם אז המשיכו לתקוף אותו, ואז אחד מהם נכנס לחנות של המשיב והשני הביא אלות. מרגע שנידאל נכנס לחנות, הגן המשיב על עסקו ועל חייו. הסרטון הקיים בתיק יכול להקים כתב אישום נגד נידאל, א' וחרבי רג'בי, אביו של נידאל, אך המבקשת בחרה להעמיד את המשיב לדין. המשיב טוען שהוא אינו מסוכן, אין טענה שהוא תקף עוברי אורח תמימים וכל שהוא עשה נבע מהגנה עצמית. המשיב טוען שהוא נעדר עבר פלילי.

20. לטענת המשיב לא מתקיימת בעניינו עילת מעצר של מסוכנות ואם היא קיימת היא ברף התחתון.

21. המשיב הציע חלופת מעצר בדמות מעצר בית בבית אביו בשוב מרוחק ליד הישוב אפרת, המרוחק 25 ק"מ ממקום ביצוע העבירה המיוחסת. המשיב טוען כי אין מקום להמתין לשחרורו עד לקבלת תסקיר מעצר, וניתן לשחררו אף עכשיו.

דין והכרעה

22. המבחן לקיומן של ראיות לכאורה הוא האם מצוי בחומר החקירה פוטנציאל ראייתי להוכחת אשמת הנאשם בסוף ההליך (בש"פ 4830/18 מחפוד' דרבאס נ' מדינת ישראל (30.07.2018) פסקה 13; בש"פ 4458/18 מיש"ב נ' מדינת ישראל (24.6.2018) פסקה 16; בש"פ 562/18 פלוני נ' מדינת ישראל (4.3.2018) פסקה 18); בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 148-144 (1996)). ובאשר לכוחו של פוטנציאל ראייתי זה נקבע כי כאשר יש בכוחו של חומר הראיות הגולמי המצוי בידי התביעה להצביע על סיכוי סביר להרשעה, כי אז ייקבע כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האשמה (בש"פ 8477/12 גיא פניש נ' מדינת ישראל (29.11.2012) פסקה 7).

23. כאשר מפעילים מבחן זה בעניינו של המשיב מגיעים למסקנה כי מתקיים בחומר החקירה פוטנציאל ראייתי שיש בו כדי להביא להרשעת המשיב בסוף ההליך.

24. בטרם אתייחס לגופו של עניין, אעיר כי אמנם כתב האישום נוקב בתאריך 12.2.2019 כתאריך ביצוע העבירות, אך מחומר החקירה עולה כי העבירות בוצעו לכאורה ביום 11.2.2019. כך עולה למשל מהודעה של א' מיום זה ומחומר רפואי שהוגש בתיק.

25. מצפייה בסרטון שבתיק החקירה, רואים כיצד נידאל, א' והמשיב התקוטטו אחד עם השני מול החנות של המשיב. לאחר מכן, המעורבים יוצאים מאזור הצילום של מצלמת האבטחה, אך בהמשך רואים כיצד נידאל נכנס לחנות של המשיב והמשיב נכנס בעקבותיו לחנות וא' הולך, חוזר עם שתי אלות וגם הוא נכנס לחנות. אכן נראה כי בטרם נכנס

המשיב לחנות הוא אוחז בידו חפץ הנחזה להיות סכין. טענת ב"כ המשיב כי בסרטון הנוסף אותו הציג, נצפה המשיב בתוך החנות אוחז בידו חפץ שחור, לגביו נטען כי מדובר בטלפון נייד, אינה מחלישה את טענת המבקשת, כי החפץ בו נצפה המשיב אוחז ממש לפני כניסתו לחנות, הינו סכין.

26. מצפייה בסרטון שבתיק החקירה רואים שזמן לא ארוך אחרי שנידאל וא' נכנסו לחנות, שניהם יצאו ממנה, ולאחר מכן א' פותח בריצה לכיוון החנות של דודו פאדי ומחזיק בידו בצורה שיכולה להצביע על פציעה ביד, ונידאל יוצא מאותה חנות ומניח את ידו על בטנו, באופן שיכול להצביע על פציעה בבטן.

27. ביחס לאירוע הדקירה שאירע בתוך החנות ניתן למצוא בחומר החקירה עדות של א' מיום 18.2.2019 שבה תיאור האירוע (עדות מיום 18.2.2019, עמ' 2, ש' 20-22):

..."

שאלה: תמשיך, מה קרה אחרי זה?

תשובה: חזרתי חזרה לחנות שנקראת "X" נכנסתי לשם ואז ט' דקר את אבא שלי בסכין יותר גדולה ואז אני רציתי לתת לו מכה עם המקל אך הוא דקר אותי ביד אני רצתי משם ואז חזרתי לחנות שלי."

28. גם בעדות של א' מיום 20.2.2019 קיים תיאור של אירוע הדקירה של שני המתלוננים:

"תשובה: בהתחלה אני הייתי ליד החנות של דוד שלי פאדי, ראיתי את אבא שלי רב עם ט' מחוץ לחנות של דוד שלי פאדי, רצתי אליהם ראיתי את ט' מחזיק משהו ביד בצבע צהוב וחותר את אבא שלי בצוואר, אחר כך אני חזרתי לחנות של דוד שלי פאדי, הוצאתי מתוך החנות 2 מקלות, הבאתי אחת לאבא שלי ואחת השארתי לי, אבא שלי נכנס לתוך החנות של X כדי לשבור לו כמה דברים בחנות כי הוא היה עצבני, אני הלכתי אחריהם וראיתי את ט' מוציא סכין יותר גדולה ודוקר את אבא שלי ואז גם הוא עשה לי את הדקירה ביד ... " (הודעה של א' מיום 20.2.2019, עמ' 2, ש' 22 - 26).

29. מדו"ח קבלה רפואית שנערך במרכז רפואי שערי צדק ביום 11.2.2019 עולה כי נידאל סבל מפתח דקירה בבטן שמאלית עליונה, קו צלע 11 שמאלית, חור בעקומה הגדולה בדופן קדמית בקוטר של כשני ס"מ וחור בדופן אחורית של אנטרום הקיבה בקוטר של סנטימטר אחד.

30. ביחס לפציעה של א', עולה כי בביקור במרכז הרפואי שערי צדק מיום 11.2.2019 אובחן כי הוא סבל מחתך נרחב לכל רוחב שורש יד ימין.

31. לטעמי, יש בשילובם של עדויות אלה כדי להביא למסקנה כי יש בחומר החקירה המצוי בתיק פוטנציאל להרשעת המשיב בסוף ההליך.

32. טוען המשיב כי המהימנות של א' מוטלת בספק, בשל שקרים בעדותו ובשל סתירות מהותיות בגרסאות שמסר. אין בידי לקבל טענה זו. בית המשפט אינו נדרש בשלב המעצר לשאלות של מהימנות עדים או למשקלן של העדויות, אלא אם כן מדובר בפירוט מהותיות וגלויות לעין (בש"פ 8031/08 **דוד איטח נ' מדינת ישראל** (15.10.2008) פסקה 7; בש"פ 7953/13 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (04.12.2013) פסקה 6). בנוסף, בדיון בראיות בשלב המעצר אינו כולל התייחסות מדוקדקת להערכת מהימנות עדים, אף כאשר מתגלים הבדלים בגרסאות שמסר אותו עד, הכול בכפוף לכך שמכלול הראיות הוא בעל פוטנציאל הרשעתי בסוף ההליך (בש"פ 5867/15 **בלל חמאסה נ' מדינת ישראל** (24.09.2015) פסקה 30; בש"פ 916/18 **יהושע שוקי רבי נ' מדינת ישראל** (15.2.18); בש"פ 1899/18 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (7.3.18)). בשלב הלכאורי, אין די בהצבעה על סתירות בדברי העדים, אלא יש להראות כי הסתירות בליות על פניהם וכי הן מקעקעות את הגרסה באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אמון ויציגה כמשוללת יסוד (בש"פ 385/11 **ציון נ' מדינת ישראל** (20.1.11); בש"פ 352/11 **ארז איאסי ברי נ' מדינת ישראל** (25.1.11) פסקה 9).

בנוסף לאמור, אין לשכוח שא' הוא קטין שלא מזמן מלאו לו 14 שנים. העדות הראשונה שלו ניתנה אך כמה שעות לאחר האירוע, לאחר שהיה מעורב בקטטה אלימה ונפצע בצורה קשה בידו ולאחר שצפה באביו נפגע באותו אירוע. לפיכך, אין לייחס לדברים שלא נזכרו בעדותו משום כרסום של ממש בפוטנציאל הראייתי הגלום בראיות בשלב הלכאורי. ביחס לטענה של המשיב לפיה אין בחומר חקירה ראיות שיכולות לאושש את הגרסה של א' לפיה המשיב דקר את נידאל בצוואר, הרי שגם טענה זו אין בידי לקבל. בצילומים של נידאל מבית החולים ניתן להבחין לכאורה כי הוא סובל מפצע דקירה קטן בגבו מתחת לעורפו. לפיכך, אין בידי לקבוע בשלב זה כי עדות זו היא בבחינת עדות שקר.

34. ביחס לחוסר שיתוף הפעולה של נידאל בחקירה, אכן מדובר בעניין שצריך להיבחן בעת ניהול התיק, אך אין בעובדה זו כדי לשלול את כוחן של יתר הראיות בתיק המבססות את החשדות נגד המשיב.

35. נוכח האמור, נקבע כי חומר החקירה בתיק כולל ראיות לכאורה המבססות סיכוי סביר להרשעת המשיב.

36. משכך נקבע, יש לעבור לבחינת קיומה של עילת מעצר בעניינו של המשיב. צודקת המבקשת בטענתה כי העבירה של המשיב מקימה עילת מסוכנות סטוטורית בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים. מעבר לכך, מסוכנותו של המשיב עולה מתוך הראיות הקיימות בחומר החקירה. המשיב לקח חלק בקטטה אלימה ופעל באלימות כלפי המתלוננים, ובהמשך האירוע, המשיב פצע באמצעות סכין שני אנשים בצורה חמורה ביותר. נוכח האמור, נקבע כי מתקיימת בעניינו של המשיב גם עילת מעצר.

37. על אף זאת, בית המשפט לא יצווה על מעצרו של אדם אלא אם כן לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור שפגיעתם בחירותו של הנאשם, פחותה. לטענת המשיב אין הצדקה במקרה זה להמתין לקבלת תסקיר וכי יש להורות על שחרורו לחלופה מבלי להמתין לקבלת תסקיר. בהקשר זה הפנה ב"כ המשיב למספר החלטות שעסקו בעבירות דומות ובהן נקבע כי יש מקום לבחון חלופה שפגיעתה בחירות הנאשמים פחותה, בדמות מעצר בית מלא בפיקוח, עוד בטרם קבלת תסקיר. באותם מקרים הסתמכו בתי המשפט על הכלל, לפיו ככל שעוצמת הראיות קטנה יותר ובחינת חומר החקירה, אפילו בשלב הלכאורי, מעוררת ספקות וסתירות, כך תגדל הנכונות לשחרר לחלופת מעצר. אין זה המקרה שלפניי.

נפסק, כי בהעדר נסיבות מיוחדות, דינו של העושה שימוש בסכין כדי לפגוע באחר, הוא מעצר עד תום ההליכים (בש"פ 876/08 **נסים אבו אדואן נ' מדינת ישראל** (5.2.08). למקרים בהם הורה בית המשפט על קבלת תסקיר, באישומים של דקירה בסכין, ראו בש"פ 1008/11 **אטיאס נ' מדינת ישראל** (21.2.11); ובש"פ 7351/16 **מדינת ישראל נ' אבו חאמד** (29.9.16). במקרה האחרון, הורה בית משפט זה על קבלת תסקיר, אף שנמצא כי קיימת "חולשה ראייתית מסוימת" אליה התייחס בית המשפט העליון כאל חולשה ראייתית שאינה שנויה במחלוקת (פסקה 9).

38. לאור כל האמור נקבע כי על שירות המבחן להגיש עד ליום 25.3.19 תסקיר מעצר בעניינו של המשיב, אשר יבחן את שאלת המסוכנות, חלופה מוצעת בריחוק גאוגרפי ממקום ביצוע העבירות המיוחסות למשיב ואת מידת התאמת המפקחים המוצעים לתפקיד. כמו כן, יבחן שירות המבחן את האפשרות של מעצר בפיקוח אלקטרוני.

39. נקבע לדיון ליום 27.3.19 בשעה 11:00. המשיב יובא לדיון באמצעות שב"ס. לדיון יוזמן מתורגמן לשפה הערבית.

ניתנה היום, כ"ח אדר א' תשע"ט, 05 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.